

uns 20 k. al SO. de Tremp.

PRON. LOC.: *santistèbe* en el poble mateix (xviii, 128).

MENC. ANT. 893, Izarn comte de Pallars dóna en testament a Gerri: «ecclesie Sti. Stephani q. voc. *Sarga* --- et eccl. --- in valle *Cirsatana* ---» (Moreau III, 78, del *Cart. de Gerri*); 930: id. (Moreau, 75 ss.); 1056: afr. de Mur: S. amb Ager, O. «in collo de *Sarga* --- Castello Novo, Eroles ---» (*MarcaH.*, § 244, c. 1106); 1100: «*Sti. Stephani de Sarga*» (*BABL* vi, 10 389); 1165: id. (Kehr, *Papsturk.*, 411); 1359: Sent Steve de *Sarga* (*CoDoACA* xii, 75).

HOMÒNIMS. *La Sarga*, lloc antic a la vall del Flamicell. 987: «ad ipsa *Sarga*», prop de Sarroca de Bellerà (Abadal, *P. i R.*, n.º 271). 15

Sarga, pda. de terres prop de Sopeira (Oliva, *Congr. Int. Ll. Ca.*, 432).

Pont de *Sarga*, te. Pobra de Lillet, damunt el Llobregat, prop de la vila (1934, Exc. 234, Ll. i, 53).

Un o dos en el Migjorn valencià. 1269: alqueria de *Sarga*, terme de Castalla (Mtz.Fdo., *Doc. Val. ACA* II, 873). Més aviat sembla ser lloc diferent de «*Sarga*, caserío de 340 hab., parr. de Xixona; en tiempo de Escolano 12 casas de moriscos, iglesia dedicada a Santa Ana» (SSiv., 383). I J. G. M. em donava (1935) *La Sarga*, com pda. de Xixona, i després a Alcoi la hi citaven entre Xixona i Alfafara. No és en els censos de moriscos del S. xvi.

De l'arbust terral potser també és derivat *sargàs* arbust marí: a la platja de les Madrigueres, a St. Vicenç de Calders s'hi crien *saragásus* informa e Casac. un pescador local c. 1924.

DERIV. (col·lectius): *Sargar*, Santuari de la M. de D. del ~, en els Ports de Morella (te. Herbés); oit *sargá* (xxvii, 150.16). 1547: assagador de Ntra. Sra. del *Sargar*, en terme de Morella (*BABL* xii, 176).

El Sarguero, te. Confrides (xxxv, 34.7). Clot de les *Sargueres*, a Castellar de la Ribera (1964).

«*Val-Sarguera*», bosc immediat al Nord del Boixar, 40 en direcció de Coratxà (Cavanilles I, p. 28); cf. Mas d'en Roda.

Sarganella, te. Castalla (*E.T.C.* I, 257, 280). En un document de 1272-3: alqueria de *Sarganiello* en el terme de Castalla (Mtz.Fdo., *Doc. Val. ACA* I, 1396) és 45 la bona lliçó (no *-amello*, com dubta Mtz.Fdo.). Resulta d'una dissimilació de *Sargarella*, *-ariello*, dim. de *sarguera* o *sargar*, amb diftong cast., car Castalla afronta ja amb Villena o Saix.

Sargatal, lloc que m'és conegut, prop de Ripoll, i 50 cognom (*DAG* i *AlcM*, a 6 p. de la Garrotxa). Sobre nom del capítol carlí Joan Solanich, de St. Privat de Bas (oposat al general carlí Estartú, a. 1872: Mundet-Puigdevall, *Savalls*, p. 99). Sens dubte col·le. en *-al*, de *sarga*, amb pre-sufix *-at-*, nom format com *llo-redar*, *cingletar*, *penyatera*. Formació semblant: *Bufatal*, mas i collada de Les Llosses (xiii, 14b). Veg. art. *Bufo*.

Localment es troben derivats d'una variant SAL- 60

GA que sembla una variant de *sarga* per compromís amb *sàlic*, arbres tots dos semblants al salze i de la mateixa arrel indoeuropea (celtibèric l'un, cèltic l'altre). Serra de *La Salga*, i puig de *Salga-aguda*, a l'alt Berguedà, entre *La Quar* i *Vilada* (CATorras, *Berg.*, p. 114); cognom *Salgues* (2 a St. Llo. d. I. Salanca, xxv).

Salgueda, mas i pda., te. *La Vola* (xiii, ape., p. 2, i 1956). Mas i Font de *La Salgueda*, te. St. Aniol de Finestres, al vessant N. de Puigsallança (1968). Serra dels *Salguets* (1245: *-guetz*), a La Selva, prop de St. Pere Cercada (CCandi, *St. Hilari S.*, p. 51).

Sarganella, V. *Sarga*

SARGANTANA

Sargantana (sauri petit del gènere *Lacerta*, per a l'origen del qual veg. *DECat* vii, 680a16-36).

Sargantanes, NL antic del terme de Voltregà, documentat l'any 1135 (Albon, *Temple*, 79).

Camp de les Sagrantanes, a Palau de Cerdanya (Cor. 1959). *S'illa de ses Sagrantanes*, davant Fornells (Menorca) (Cor. 1964).

DERIVATS. *Riu Sargantaner*, afluent per la dreta del Llobregat que corre pel terme de Fígols (cf. *Torras, Berg.*, 84).

Mas de Sargantano, a Rossell (xxvii, 113.13).

També ho semblen: *Coll de Sarganta*, en el terme d'Adons-Viu (xix, 185) i *Mas del Sargantill*, prop de Siurana, en el camí de Prades (Iglésies-Santasusagna, *Guies* I, 265). J. F. C.

Sargatal, V. *Sarga Sargossam*, V. vol. I, 256-257 *Sarguera*, V. *Sarga Sarient*, V. *Sarrià Sarió*, V. *Sària Sarió* (Benicarió), V. *Sorió -SarmenyaBini~*, V. S- (misc. moss.) *Sarnabès*, *Sarnadil*, *Sarnera*, *-eres*, *Sarnet*, V. *Sarnui*

SARNUI, amb SARNERA, -ERES, SARNABÈS, SARNET, SARNADIL, SERNALS

Noms de lloc menors que formen un grup molt estès pel Pirineu, i propi sobretot de l'Alt Pallars i Ribagorça.

I (1) «*Villa Sarnui*» en doc. de l'any 949, en el terme de Peramea (uns 4 k. O. de Gerri i a uns 15 SO. de Sort) (Abadal, *P. i R.*, 366, en var. ms. <P> *ermendi*<a>, p. 131).

En aquest nom, i en tot el grup de noms menors que he agrupat, es veuen terminacions ibero-basques, combinades amb una arrel, ben coneguda, del mateix llenguatge, la de SARNA/SARRA 'escòria, graveta, pedruscall', 'serradures', 'granellada o granssons, de la sarna, de l'herpes, de la caspa' (*DECat* vii, 691-3); en (I), combinada amb el copiós sufix *-òi* (> *-ui*) tan copiós en la toponímia de tot el Nordoest català i dels Pirineus aragonesos (veg. encara els arts. *Sarra* i *Sardo*).